అల్లిబిల్లిగా అల్లుకొన్న గడ్డాన్ని చేతితో రుద్దుకొంటూ ఇంటి పైకప్పుకేసి చూసి భారంగా నిట్టూర్చాడు వరదరాజులు.

వరదరాజులు అంత కలిగినవాడు కాదు.

కలిమి, సిరి లాంటి పదాలఅర్థమూ, ప్రయోజనమూ తెలుసుకోవలసిన అవసరంకూడా అతనికి గతంలో ఏ నాడూ కలగలేదు.

గతం అంటే, ఒక చిరుపేద కుటుంబంలో ఒక్కగా నొక్కకొడుకై, తండ్రిని మింగి పుట్టినప్పటినించివారాలమీద అనవసరమూ, నిరర్థకమూ అయిన స్కూల్‌ఫైనల్ చదివి, రైల్వేలో గాంగ్‌మన్‌గా టెంపరరీ ఉద్యోగంలో కుదురుకుని మూడేళ్ళుగా కాపురం చేస్తున్న ఇప్పటివరకూ అని చెప్పుకోవాలి.

ఈమధ్యకాలంలో ఆతను వాటికోసం పాటుపడి అరిగించుకొన్న దెబ్బల ఫలితంగా అలాంటి పదాల అర్థాలూ, అనర్థాలూ ఆలోచించడంకూడా మానేశాడనే చెప్పాలి.

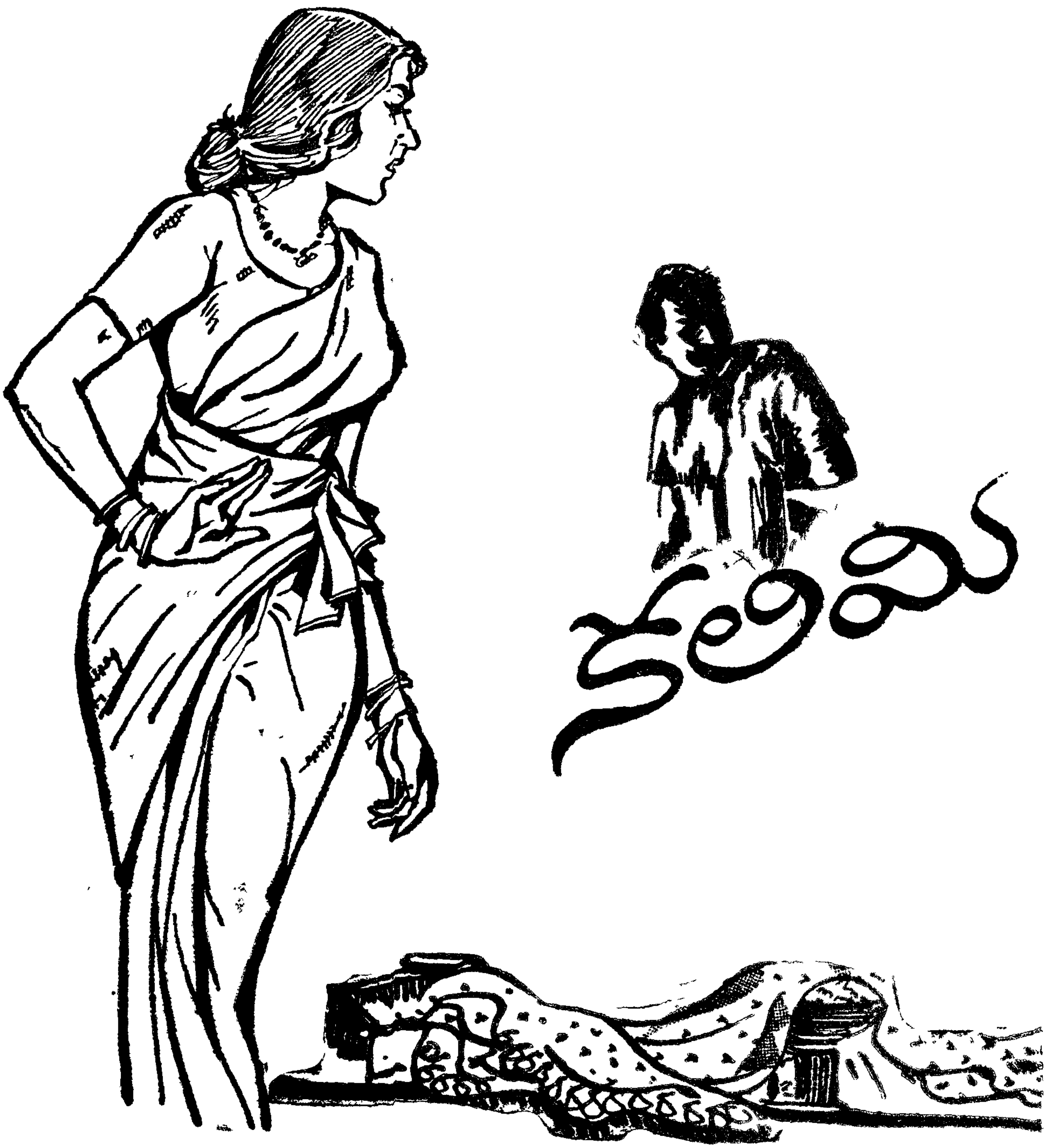

గాంధీజీ సూక్తులు

ప్రజాస్వామ్యం

"ప్రజాస్వామ్యం అంటే నా ఉద్దేశ్యంలో అతి బలవంతునికి, అతి బలహీనునికి సమానావకాశాలు సమకూర్చగలిగేదే ప్రజాస్వామ్యం. అహింసద్వారా తప్ప ఇతర మార్గాలద్వారా అది సాధ్యపడదు."

(ఇది గాంధీజీ శతజయంతి సంవత్సరం.)

పూర్వజన్మలో చేసుకొన్న పాపపుణ్యాల, ఫలితాలని బట్టి కలిమిలేములు కలుగుతాయన్న మెట్ట వేదాంతమే అతని ఆలోచనలని పూర్తిగా ఆక్రమించుకొని, నరనరాన జీర్ణించుకుపోయిందంటే అతిశయోక్తి ఎంతమాత్రం కాదు.

తనకీ, తన భార్యకీ రెండుపూటలా సరిపోయేలా బియ్యమూ, కూర వగైరా సాదరఖర్చుకి రెండు రూపాయలూ కలిగిఉండడమే అదృష్టం అనే పదానికి అతనిచ్చే నిర్వచనం.

సరిగా మూడు రోజులు ముందు వచ్చిన మంగళవారం అది.

వరదరాజులు అతని జీవనానికి ఆలంబనమైన రైల్వేసర్వీసునుండి సస్పెండ్ చేయబడ్డాడు.

నిజానికి అతను చేసిన తప్పేమీ లేదు.

రెండు సంవత్సరాలుగా తన దగ్గిరే ఉంటూ వార్‌కెలాలో చిన్నసైజు ఉద్యోగంలో కుదురుకొన్న బావమరిది రంగనాయకులు చూడడానికి వస్తున్నట్లు వ్రాసిన ఉత్తరాన్ని అందుకొని, రాత్రిపూట స్టేషన్‌కి వెళ్లడమే అతని పొరపాటయిపోయింది.

నైట్ డ్యూటీలో ఉంటూండగా సూపర్‌వైజర్‌తో చెప్పీ చెప్పకుండా అలా వెళ్లడం వరదరాజులికి కొత్త కాకపోయినప్పటికీ, ఆ రోజుమాత్రం అతని దురదృష్టం వెన్నంటి తరిమి, చావ చచ్చిపోయేలా కొట్టింది.

సరిగా అతను స్టేషన్‌కి వెళ్లిన సమయంలోనే షెడ్‌లో రాగిగొట్టాల దొంగతనం జరిగింది.

అటువంటి దొంగతనాలు షెడ్‌లో జరగడం అతి సాధారణమైన విషయమే అయినా, ఈ దొంగతనం వల్ల కలిగిన పరిణామంమాత్రం విపరీతమైనదీ, ఎప్పుడూ జరిగి ఎరగనిదీ అని చెప్పుకోవచ్చు.

కారణం ఆ ఊరికి కొత్తగా బదిలీమీద వచ్చిన ఎ. ఇ. నిరంకుశుడవటంవల్ల, హిట్లర్‌వంటి రాక్షస గుణానికి (క్షమించాలి) చెందినవాడవటంవల్ల నైట్–ఇన్‌ఛార్జిద్వారా ఫోనులో విషయం విన్న వెంటనే షెడ్‌కి ఆఘమేఘాలమీద వచ్చి వాలాడు.

అలా వచ్చి చేసినదేమీ లేకపోయినా, నిద్ర ముఖాలతో ఉన్న స్టాఫ్ వాలకాన్ని కనిపెట్టి అటెండన్స్ తీసుకోవాలనీ, స్టాఫ్ పొజిషన్ చూడాలని అన్నాడు.

వరదరాజులు పాపం పండి, ఆ సమయానికి అక్కడ ఉండవలసినవాడల్లా, అరగంట లేటుగా వచ్చిన ఎక్స్‌ప్రెస్‌కోసం నిరీక్షిస్తూ ఉండిపోయాడు.

అంతమందీ ఉండి, వరదరాజులు ఒక్కడే ఉండక పోవటంతో, సహజంగానే దొంగతనానికీ, అతనికీ లంకె వేయటం జరిగింది.

అలా జరగలేదనీ, తనే అతను స్టేషన్‌కి వెళ్లేందుకు పర్మిషన్ ఇచ్చాననీ చెప్పగలిగే ధైర్యం నైట్ ఇన్‌ఛార్జికి లేకపోయింది.

వీటన్నిటి పరిణామ ఫలితంగా వరదరాజులు అతని జీవనానికి ఒకే ఒక్క ఆలంబనమైన ఉద్యోగంనుండి సస్పెండ్ చేయబడ్డాడు, తీసెయ్యగలిగే అధికారం ఆ అధికారి చేతిలో లేకపోబట్టి.

అంతే! అది జరిగిన తరవాత మూడురోజులు చకచకా నడిచిపోయాయి వరదరాజులు గుండెల మీదుగా.

అయినా వరదరాజులు బ్రతికేఉన్నాడు!

ఎందుకూ? అని అంటే, అది అతనిని పుట్టించిన లేదా సృష్టించిన భగవంతుడికికూడా చెప్ప శక్యం కాదు.

సాధారణంగా ఇలాంటి పరిస్థితులు ఎదురైనప్పుడల్లా చిన్నప్పుడెప్పుడో చదివిన ఒక చైనా వేదాంతి కథ స్ఫురణకి రావడం అతనికి సర్వసామాన్యమైన అలవాటు.

ఆ చైనా వేదాంతి పేరు చౌ–కూకూ. అతనిదగ్గిర ఒక తెల్లని కంచరగాడిద ఉండేదట. బయటికి వెళ్ల వలసివచ్చినప్పుడల్లా తంబూరాలాంటి వాయిద్యాన్ని తీసుకొని, ఆ గాడిదమీద వెనకవైపుగా కూర్చొని ప్రయాణం చేసేవాడట. అంటే, గాడిద ముఖంవైపుగా తన వీపు ఉండేలా కూర్చొనేవాడన్నమాట!

ఆ వింతచర్యకి వేదాంతపరంగా అతనిచ్చే సమాధానం ఏమయినప్పటికీ, జీవితం అనే కంచరగాడిద ఏ దిక్కున వెళ్లినా, మనిషికి దానితో ప్రమేయం ఉండకూడదనీ, దారిలో కలిగే కష్టనష్టాలకి ఏ మాత్రమూ చలించకుండాఉన్నప్పుడే పరమార్థాన్ని సాధించే మార్గం సులభతరమవుతుందనీ ఆ చర్యకి అర్థంగా మనం ఊహించుకోవచ్చు.

ఈ వేదాంతాన్ని తనకి నచ్చినవిధంగా మలుచుకొని, తనను తాను ఓదార్చుకొనే వరదరాజులుకి ఈ రోజు ఎందుకో అదికూడా మనశ్శాంతి ప్రసాదించలేక పోయింది.

నిజానికి చౌ–కూకూ వేదాంతం మాట ఎలా ఉన్నా, ఉన్నన్నాళ్లు తను తిని, మరొకరికి పెట్టగల కలిమిగాని అతని స్వంతం కానిపక్షంలో, అతని వేదాంతం ఎలా అడ్డు తిరిగి ఉండేదో! అనుకొన్నాడు వరదరాజులు కసిగా.

అయినా జీవితానికీ, ఉద్యోగానికీ మూడుముళ్ల బాంధవ్యం ఉన్న ఈ రోజుల్లో, జరిగినవాటికి బాధ్యత ఉన్నా లేకపోయినా, చలించకుండా చూస్తూ ఊరుకోవడం ఎలాగో అతనికి అంతుచిక్కలేదు.

అప్పటికీ సూపర్‌వైజర్ని, మిత్రుల సలహాతో ఎ. ఇ. బంగళాకికూడా వెళాడు అతను.

ఆ రోజు 'ఎందుకు వచ్చావ్?' అన్నట్లు ప్రశ్నార్థకంగా చూసిన అతని చూపులను తట్టుకోలేక, తల కిందికి వంచేశాడు వరదరాజులు.

ఏమని అడగాలో, ఎలా చెప్పాలో స్ఫురించక, తనక్కడికి వచ్చినందుకు తరవాత తిట్టుకొన్నాడు మనసులో.

ఆఖరికి ఆ ఆఫీసరే ముందుగా మాట్లాడాడు. "చూడు, వరదరాజులూ! దొంగతనం గురించి సరైన ఆచూకీ తెలిసి, అందులో నీ నిర్దోషిత్వం బయటపడేటంతవరకూ నేను చెయ్యగలిగింది ఏమీ ఉండదు. అయినా ఇప్పుడు నీ కొచ్చిన పెద్ద ఆపదమాత్రం ఏముంది? సస్పెండ్‌లో ఉన్నంతకాలం సగం జీతం దొరుకుతూనే ఉంటుందిగా?"

ఎంత తేలికగా అనేశాడు ఆ మాటలు! పూర్తి జీతంతోనే సగం గడిచే బ్రతుకు సగం జీతంతో ఎలా నడుస్తుం దనుకొన్నాడో!

ఏమయినా, తనదాకా వస్తేగాని తెలియదు ఎవరికీ.

'అయినా ఆ దొంగతనం ఆచూకీ తెలిసేదిమాత్రం ఎప్పుడు? ఇదివరకు ఎన్ని దొంగతనాలు జరిగిన వివరాలు ఆఫీసు రికార్డుల మూలల్లో నలిగి మూలగడంలేదు!

హే భగవాన్! ఆపదనుండి గట్టెక్కించమని అడగటంలేదు నిన్ను. ఆపదని చూసి అదిరిపడే పిరికితనాన్నిమాత్రమే తొలగించు.'

వరదరాజులు బద్ధకంగా లేచి ఒళ్లు విరుచుకొన్నాడు. ఎదురుగా గోడకి వేలాడుతున్న పగిలిన అద్దంముక్క అతని ముఖాన్ని వికృతంగా ప్రదర్శించింది.

అతను తనలో తనే నవ్వుకొన్నాడు. ఈ ఆలోచనలు, సమస్యలు అనే విషవలయాలు మనస్సునేకాకుండా శరీరాన్నికూడా పీల్చి పిప్పిచేస్తున్నాయి.

'చదువుకొనే రోజులలో వరదరాజులు ఎలా ఉండేవాడు!' అద్దంలో వికృతంగా కనిపిస్తున్న ప్రతిబింబాన్ని వికృతంగా వెక్కిరిస్తూ నవ్వుకొన్నాడు వరదరాజులు.

'ఇప్పుడుమాత్రం తన అందానికి వచ్చిన లోటేమిటి, ఆకలి తప్పిన గుంటలు చెంపలమీద, పొడిచిన పొట్టు శరీరంమీద మినహాయిస్తే?

అయినా నాలో ఏ ఆకర్షణా లేకపోయినప్పటికీ, ముత్యాలు ఎందు కంతలా వెంటపడుతుంది?'

ముత్యాలు తలపుకి రాగానే ఒళ్లు జలదరించింది వరదరాజులుకి.

వరదరాజులు ఉండే కాలనీకి పక్కగానే ఇంచు మించు 60 చదరపు గజాల జాగాలోని పూరిగుడిసే ముత్యాలుది. కాలనీ అంటే రైల్వేకాలనీమాత్రం కాదు. రెండుమూడు సిమెంటురేకులతో కప్పిన ఆ పిచ్చికగూళ్ళు మొదలియార్‌గారి స్వంతఆస్తి.

మొదలియార్ హెడ్‌గుమాస్తాగా సర్వీసునుండి రిటైరయి, ఆ వచ్చిన డబ్బుతో కట్టించిన గూళ్ళు అవి ఆ జాగాలోనే తనకోసం ప్రత్యేకంగా ఒక మిద్దెఇల్లు, ఆ ఇంటికి పక్కనే పప్పు, ఉప్పు వగైరా సాదరదినుసుల అమ్మకానికి చిన్నపాటి కొట్టు కట్టించుకొన్నాడు.

'రైల్వే రిటైర్డ్ గుమాస్తా కలిమి అంతటిదా? ఆ కాలనీ తనకి వచ్చిన ప్రావిడెంట్ ఫండ్‌తోనే కట్టించాడా?' అని ఎవరైనా ఆశ్చర్యపోతే, వాళ్ళకి మాత్రం మొదలియార్‌ని గురించి చాలా చెప్పవలసి ఉంటుంది.

వరదరాజులు మాటలప్రకారం ఇంజనీరింగ్ శాఖలో ఆ ఉద్యోగం కామధేనువులాంటిది ఆ గొప్ప పంతోపాటు రక్తమాంసాలుకూడా పిండుకొనే హక్కు కొంతమందికిమాత్రమే సంక్రమిస్తుంది. పైగా వరదరాజులులో జీర్ణించుకుపోయిన నమ్మకాల ప్రకారం చూస్తే, అదంతా మొదలియార్ అదృష్టంకింద లెక్కకి వస్తుంది.

అతని సిద్ధాంతంమీద నమ్మకం లేనివాళ్ళు మాత్రం, "[illegible]! మొదలియార్ సామాన్యుడా? కరకుక దమ్మిడి [illegible] అయినా అంతా [illegible] అంత డబ్బు [illegible] ఏం! ఇచ్చేటప్పుడుకూడా వెళుతుందా ఏం!" అనుకొంటారు తమ అసమర్థతను [illegible]

[illegible], మొదలియారూ, అతని [illegible] ఒకంటట [illegible] కాదు

[illegible] దానికి దాని [illegible] కారణం ఉన్నాయి.

[illegible]? అలాంటి [illegible]

మొదలియార్ [illegible] గుర్తుకు [illegible] వీడుళ్ళ [illegible], సగం [illegible] అయింది వరదరాజులు [illegible]

'[illegible] మనస్సు ఉన్నాం! దీని ఆలోచ[illegible] వంగా ఉండదు' అనుకొన్నాడు [illegible] కోసంతో పిడికిలి బిగిస్తూ.

[illegible] మరి! ముత్యాలుమీది ఆలోచన [illegible] మీరా [illegible] విచిత్రంగా లేదూ?

చేతులనిండా గాజులు, కాళ్ళకి కడియాలు, [illegible] గుండ్రని సౌమ్యమైన ముఖానికి [illegible] ఎత్తైటి కుంకుమబొట్టు, [illegible] కలుషరక్తం కలియని మంచి మనస్సు — గా[illegible]లా ఉంటుంది ముత్యాలు.

[illegible] అనే శాఖలో [illegible] మొదటినుంచి చేయుడ్డ పాతపట్టాన్ని [illegible]

ఒకప్పూట తిండి తిని, పస్తులుంటూ బ్రతికేవాడైనా పరస్త్రీ వ్యామోహం వివశుణ్ణి చేస్తుంది. అవినీతికి పాల్పడలేనివాడే, అవినీతిని గురించి అడ్డదిడ్డంగా ఆలోచిస్తుంటాడు. ఆ సాలె గూడులో తను, లేదా తన భార్య చిక్కుకున్నట్లే భ్రమపడి, భంగ పడతాడు. అతనిలోని నిజాన్ని గ్రహించే శక్తిని దరిద్రం మింగే స్తుంది.

సమకూర్చిన తాగుబోతు భర్తమాత్రమే ఆమె జీవితానికి సమస్య.

నిజానికి వరదరాజులు అనుకొన్న విధంగా ముత్యాలు అతనివేత ఆకర్షించబడలేదు. అసలు వారిద్దరిలో ఎవరు ఎవరినీ ఆకర్షించుకోలేదు.

ఆమె తనంత తానుగా పిలిచి, ఆవు ఈనిన [illegible]సం చెప్పి, పాలవాడు ఇచ్చే డబ్బాపాలకన్న మంచిపాలు [illegible] ఇవ్వగలననీ, ఆ వాడిక తనదగ్గిరే పెట్టమనీ చెప్పి, [illegible] జున్నుపాలు ఉత్తినే ఇవ్వడమూ, ఆ పాలు ఇచ్చేటప్పుడు సున్నితమైన ఆమె చేతివేళ్ళు అతనికి తగలడమూ, దానికి తగిలించిన మూడుచుట [illegible] చూసి అతను నవ్వడమూ, అతని నవ్వు చూసి ఆమెకూడా అమాయికంగా తననీ, తన సంసారాన్నీ [illegible] మరిచిపోయి హాయిగా నవ్వుకోవడమూ కేవలం [illegible] జరిగిన సంఘటనలేఅయినా, వరదరాజులు ఆలోచ[illegible] పడినవాటికి వికృత రూపాలేర్పడ్డాయి.

ముత్యాలు [illegible] తాగుబోతుమొగుడితో [illegible], అందుకే ఇలాంటి చేష్టలద్వారా తన [illegible] తెలియచెప్తోందనీ వరదరాజులు దురభి[illegible]

కుంకుడుకాయ [illegible] వరదరాజులు ఆలో[illegible]

'లక్ష్మి [illegible] వెళ్ళింది! [illegible] మొదలియార్ [illegible] వెళ్ళిందా!' అనుకొన్నాడు [illegible] చూస్తూ.

'[illegible]! [illegible] ఏం [illegible]? ఒక[illegible] కట్టే [illegible]. [illegible] దౌర్భాగ్యుడు [illegible]'

[illegible] శరీరం, [illegible]కుపోయిన [illegible] ముఖం [illegible] వరదరాజు[illegible]కి [illegible] ముత్యాలు మొగు[illegible] [illegible] తనూ లక్ష్మి [illegible] లేదేమో!'

[illegible] కిందికి దించి చేతుల [illegible]న్నాడు వరదరాజులు.

ఎ. శ్రీధర్

'ముత్యాలుకి మొగుడిలో విసుగెత్తిపోయింది. లక్ష్మి కూడా. . .'

'ఛ! ఏమిటి ఇవాళ ఆలోచనలు ఇలా పరిగెడుతున్నాయి?'

'అయినా లక్ష్మి ఇంతసేపు మొదలియార్ ఇంట్లో ఏం చేస్తూంది?'

వరదరాజులు వీధిగుమ్మంకేసి దృష్టి నిలిపాడు ఆత్రతతో

పెరట్లో అరటిచెట్లదగ్గిర పిట్టగోడ నానుకొని ఎటో చూస్తున్న ముత్యాలు చిత్రంగా నవ్వింది. కాటుకరెప్పలు రెండుసార్లు టపటపలాడించి, మెల్లిగా తల ఊపింది.

నూటఐది ఓల్టుల ఎలెక్ట్రిక్ షాక్ తగిలినట్లయింది వరదరాజులుకి.

ముత్యాలు తననే పిలుస్తూంది. సందేహం లేదు. అక్కడ మరెవ్వరూ లేరు!

వరదరాజులు ఒకసారి తనవైపు చూసుకొని, గబగబా అడుగులు వేస్తూ పిట్టగోడ చేరుకొన్నాడు.

"పిలిచావా, ముత్యాలూ!"

ఉలిక్కిపడి పక్కకి తిరిగిన ముత్యాలు ఆశ్చర్యంగా చూసింది అతనివైపు, "ఎవరు? నేనా? అబ్బే, లేందే!" అంటూ.

'హాఁ! ఎంత నెఱజాణ!' మనస్సులో అనుకొన్నాడు వరదరాజులు. కళ్ళతో రమ్మని సైగచేసి, పిలవలేదంటూ ఎంత అమాయికత్వం నటిస్తూంది!

"నువ్వు ఇచ్చిన పాలతో జున్ను బాగా తయారయింది, ముత్యాలూ!"

అబ్బ! వరదరాజుల నిజంగా అబద్ధమే ఆడాడు. జున్ను చేయడానికి ఎంపదార లేక తెల్లారినుండి ఆ పాలు అలమారు మీద [illegible] విడుస్తూనేఉన్నాయి. అయినా ఆ సమయంలో అంతకన్నా మరేమాట మాట్లాడాలో అతనికి స్ఫురించలేదు

"అలా—!" [illegible] ముత్యాలు [illegible] సందుల్లో పడి [illegible] అతని చూపుల నుండి తప్పించు[illegible] దానికి ఎములు నిండుగా కప్పుకుంటూ.

అంతే! ఆ తరవాత వారిద్దరిమధ్య నిశ్శబ్దం ఘనీభవించింది. ఏం మాట్లాడుకోవాలో ఇద్దరిలో ఎవరికీ తెలియక అలాగే నిలుచుండిపోయారు.

"ఓసే ముత్యాలూ!"

ఇంటి [illegible] భర్త పిలుపు విని, "వస్తున్నా" [illegible] ముత్యాలు తేల[illegible]

నిరాశతో [illegible] పక్కగా ఉన్న [illegible] కట్టుకొంటూ [illegible] మొదలియార్ కనిపించాడు.

మొదలియార్ ముఖం [illegible] విరగని [illegible]తో [illegible]

'మొదలియార్ ఇంత ఖుషీగా ఉన్నాడేం చెప్మా!' అనుకొంటూ [illegible] అతను.

[illegible] వరదరాజులు ఇంటికి చేరు[illegible]. '[illegible] తలుపులు [illegible] మరిచిపోం[illegible]' [illegible] ఆవరాబాదరాగా ఇంటి [illegible] ఇంట్లోకి తొంగి చూశాడు.

తాజా వార్తలకు,
ప్రత్యేక శీర్షికలకు
ఆంధ్రప్రభ
చదవండి

లోపల ఎప్పటిదో పాతబడి తుప్పు పట్టిన ట్రంకులో ఏదో వస్తువు కుక్కడానికి ప్రయత్నిస్తూంది అనంతలక్ష్మి.

వరదరాజులు దృష్టి ఆ వస్తువుమీద పడింది. 8 అంగుళాల వెడల్పు, 12 అంగుళాల పొడవు ఉన్న చిన్న అట్టపెట్టె అది.

"ఏమిటది, లక్ష్మి?" భీకరంగాఅరిచాడు వరదరాజులు.

వీథిగుమ్మానికి రెండుచేతులూ ఆన్చి బెబ్బులిలా తనవంకే చూస్తున్న భర్తని చూసి, బెదిరిన లేడిలా వణికింది అనంతలక్ష్మి.

"చీర!. . . మొదలియార్‌గారి భార్య ఇచ్చింది. ఏదో నోము నోచిందట" అనంతలక్ష్మి కంఠస్వరం తడబడింది. ముఖంనిండా స్వేదబిందువులు మంచి ముత్యాలయ్యాయి.

'మొదలియార్ భార్య! పెళ్లికి బిచ్చం పెట్టని ముత్తైదువు చీర ఎందు కిస్తుంది? మొదలియారే ఇచ్చి ఉంటాడు. అతనైనా ఉత్తినే ఎందు కిస్తాడు? చీర ఇచ్చినందుకు బదులుగా లక్ష్మి మొదలియార్‌కి ఏమి ఇచ్చిఉంటుంది?'

నరాలు జివ్వుమని లాగాయి వరదరాజుల్ని. రక్తం వసంతం చిమ్మినట్లు శరీరం అంతా పరుచుకొంది. కళ్లు ఎర్రబడ్డాయి.

"లక్ష్మి!" బిగరగా కేకపెట్టి లోపలికి అడుగు వేసిన అతని చెయ్యి తగిలి అలమారామీద ఉన్న స్టీలుగిన్నె తిరగబడి పాలన్నీ నేలపాలయ్యాయి.

ఆవేశం చల్లబడి, తెలివి తెచ్చుకొన్న వరదరాజులకి నేలమీద పడిఉన్న స్టీలుగిన్నె, నేలంతా పరుచుకొన్న పాలమాత్రమే కనిపించాయి.

గదిలో లక్ష్మిగాని, ఆమె చేతిలో పాకెట్‌గాని ఏమీ లేవు!

'ఛీ! ఎంత భయంకరమైన ఆలోచనకి గురి అయ్యాను!' వరదరాజులు తనలో తనే నవ్వుకొని వీధివైపు దృష్టి సారించాడు.

మొదలియార్ ఇంటిమెట్లు దిగిన అనంతలక్ష్మి చేతిలో చిన్న అట్టపెట్టెతో, చిరునవ్వు వెలుగుతో, దివ్యంగా మెరిసిపోతున్న ముఖారవిందంలో, అడుగులు తడబడుతూ ఉండగా పరుగులాంటి నడకతో ఇంటివైపు వస్తూ అతని దృష్టిపథానికి అడ్డు తగిలింది.

పవర్ హేమర్ ధన్‌ధన్‌మని తలమీద మోది నట్లయింది వరదరాజులుకి, చిరునవ్వు చిందిస్తూ వస్తున్న లక్ష్మినీ, ఆమె చేతిలో 8 అంగుళాల వెడల్పు, 12 అంగుళాల పొడవు ఉన్న అట్టపెట్టెనీ చూడగానే.

"లక్ష్మి!" పెద్ద కేక పెట్టాడు అతను.

అప్పుడే ఇంటికి చేరుకొన్న లక్ష్మి అయోమయంగా చూసింది భర్తవంకా, కాలుతున్న కొలిమిలా మార్పు చెందిన అతని ముఖంవంకా.

"లక్ష్మి!" మారుమాట్లాడకుండా ఆమె చేతులం లోని అట్టపెట్టె లాగి దూరంగా విసిరివేశాడు వరదరాజులు కోపంతో కంపించిపోతూ.

"అదేమిటండీ అలా చేశారు! శుభమా అంటూ పండుగపూట ఇంటికి వచ్చిన సిరిని అలా ఒలకపోలు చేశారేం? ఏమయింది మీకు?"

"ఏమయిందా?" వరదరాజులు కంఠం బొంగురు పోయింది. "ఇంతసేపూ ఆ మొదలియార్ ఇంట్లో ఏం చేశావ్! ఈ చీర ఎక్కడినుంచి వచ్చింది?"

"బావుందండీ! జాన్ను చేద్దామని పంచదార అడిగి పట్టుకురావడానికి మొదలియార్‌గారి ఇంటికి వెళ్లాను. ఆవిడతో మాట్లాడుతూఉంటే పోస్ట్‌మెన్ పార్శిల్ వచ్చిందంటూ వచ్చి నా చేతికి ఇచ్చాడు. విప్పి చూస్తే చీర! రౌర్‌కెలానుండి రంగడు పంపించాడు."

ఆపైన మరేమీ వినిపించలేదు వరదరాజులుకి. పొయ్యిమీద పరుచుకొని భగ్గుమని అంటుకొన్న చీర, ఒక అక్కయ్యకి హృదయం నిండిన ప్రేమతో తన మొదటి సంపాదననుండి ఒక తమ్ముడు పంపించిన చీర అతని అదృష్టంలాగ, కాలుతున్న కలిమిలాగ గోచరించి పూర్తిగా వివశుణ్ణి చేసింది అతనిని. ★